

λιγγενεσίας, ως ἑναρξίς ἐπαναστάσεως διαρρηξάσης τὰ δεσμὰ τοῦ πνεύματος.

Θὰ ἐμακρηγόρουν ὑπὲρ τὸ δέον ἂν περιπελεκόμεν εἰς λεπτομερείας περὶ τῶν ἐπενεχθεισῶν ὑπὸ τοῦ Διαγωνισμοῦ σωτηρίων μεταρρυθμίσεων· ἐν τῇ δημοτικῇ παιδεύσει, ἐπὶ παραδείγματι, καθιερώθη ἐπισήμως ὑπὸ τοῦ Κράτους τὸ Ἐρβαρτιανὸν σύστημα, ἐν τοῖς σχολείοις των τε ἀρρένων καὶ θηλέων πρυτανεύουσιν αἱ ἀρχαὶ τῶν μεγάλων Ἐρβαρτιανῶν Ziller, Stein καὶ Meier κατὰ τε τὴν διδακτικὴν καὶ τὴν ἀνιούσαν τῶν διδακτικῶν βιβλίων κλίμακα, ἐν ᾗ ἑνιαχοῦ αὐτῆς τῆς σοφῆς Γερμανίας ἐμμένουσιν ἔτι εἰς τὰ *Wurmalwörter* τοῦ Ζακοτά.

* * *

Ἀπὸ τῆς προπαρελθούσης ἐβδομάδος ἡ κυανόλευκος σημαία κυματίζει ἐπὶ τῶν ἀνακτόρων εἰς ἔνδειξιν ὅτι φιλοξενούσι τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν ἐνοίκους. Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἀφίκοντο καθ' ὀλοκληρίαν ἀνεπισήμως· ὅτε δὲ διήρχοντο ἐφ' ἀμάξης τὴν λεωφόρον Πανεπιστημίου μετὰ τῶν μνητῶν ἀπουσίαν ὁμοιάζον πρὸς ἀπλοὺς περιηγητὰς μεταβαίνοντας νὰ καταλύσωσιν εἰς ξενοδοχεῖον τι τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος.

Καὶ ὁ βασιλεὺς εἶνε προσφιλῆς, ἀλλ' ἡ βασίλισσα καταγράμμα λατρεύεται ἐνταῦθα· εἶνε ἡ περικαλλῆς προσωποποίησις τῆς Εὐσπλαγγίας καὶ τῆς Φιλανθρωπίας· αἱ δὲ κρινοδάκτυλοι αὐτῆς χεῖρες πολλὰ δάκρυα ἀπέμαζαν, καὶ τὸ γλυκὺ μειδιάμα τῆς εἰς πολλὰ στήθη ἐνέβαλε τὴν παραμυθίαν. Πόσα χεῖλη τρέμοντα ἐκ συγκινήσεως ἐφέλισαν τὸ ὄνομα αὐτῆς πρὸ τοῦ εἰκονοστασίου κατὰ τὰς ἐπισήμους ἐκείνας στιγμὰς καθ' ἃς ὅτε οὐχὶ μόνον τὸ σῶμα ἀλλὰ καὶ ἡ ψυχὴ γονυπετεῖ πρὸ τοῦ Πλάστου! πόσοι μόνις κλείσαντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ τῶν ἀλγηδόνων ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ νοσοκομείου, διείδον ἐν ὄνειρῳ τὴν γλυκεῖάν τῆς μορφήν, ἐπιφοιτῶσαν ἐν ἀγγελικῇ καλλονῇ, διασκορπίζουσαν αἰγλήν περὶ καὶ ἄρωμα ἀγιότητος!

Ἦνε ἀνυπολόγιστα τὰ χρήματα ἄτινα δαπανᾷ ἐκ τῆς ἀτομικῆς περιουσίας τῆς, πρὸς ἀγαθοεργίαν· εἶνε ἀνυπολόγιστος ἡ ἀγάπη ἣν δαπανᾷ ἐκ τοῦ ἀκνωτοῦ ταμείου τῆς καρδίας τῆς ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν.

Τὸν παρελθόντα χειμῶνα ἐπεριπάτου ὑπὸ τὴν δένδρο-

στοιχίαν τῆς ὁδοῦ Πατησίων· τὸ ἔδαφος ἦτο πάλλευκον ἐκ χιόνος· στρουθία τινὰ ἐσκάλιζον διὰ τοῦ βράμφους των ὅπως εὐρωσι σπόρον τινὰ ἢ σκώληκα· τὰ δένδρα πάντα τοῦ Ἀττικοῦ πεδίου ἦσαν χιονοκόσμητα, καὶ τὰ φυλλώματά των ὁμοιάζον πρὸς τρίχαπτα· ἀλλ' ἂν τὸ θέαμα ἦτο θαυμάσιον οἱ θεαταὶ ἦσαν σπάνιοι· Κοράσιον ὁπῶ μόνις ἔτων κρατοῦν ἀλεξιβρόχιον μεγαλείτερον τοῦ ἀναστήματός του καὶ ἀνηρημένον ἔχον μαθητικὸν σάκκον εἰς τὸ πλευρόν του, ἐβάδιζεν ὅσον τάχιον ἡδύνατο.

— Ποῦ πᾶς κοριτσάκι μου μὲ τόσο κρύο.

— Σπίτι μας, μοι εἶπεν ἐκεῖνο ἀφελῶς.

Ἦτο κοράσιον ἐνὸς περιβολάρη τῶν Πατησίων καὶ ἐπήγαινε εἰς σχολεῖόν τι τῶν Ἀθηνῶν, ὥρας δρόμον διανύον ἐκάστην πρῶϊαν καὶ ἐσπέραν.

— Δὲν ἔχετε ἐδῶ ἔστὰ Πατήσια σχολεῖον μόνον πηγαινίς τόσο μακρυά;

— Ἐχομε, μὰ ἐγὼ πηγαίνω ἔστὸ σχολεῖο τῆς Βασιλίσσας.

— Καὶ ποῦ εἶν' αὐτὸ τὸ σχολεῖο τῆς Βασιλίσσας;

— Σιμὰ ἔστην Ἁγία Εἰρήνη· τὰ βιβλία, ταῖς πλάκες, τὰ τετράδια ὅλα μᾶς τὰ δίνει ἡ Βασίλισσα· ταῖς δασκάλας ταῖς πληρόνει ἡ Βασίλισσα· κάπου κάπου ἔρχεται καὶ μᾶς βλέπει, καὶ μᾶς μιλά καὶ μᾶς χαϊδεύει· τὴν πρωτοχρονιὰ ἔρχεται ἔστὸ σχολεῖο καὶ μᾶς φέρνει *μποναμάδες*.

— Καὶ τὴν ἀγαπᾷς σὺ τὴν Βασίλισσα;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κορασίου ἐξήστραψαν, ἡ μορφή του ἐζωογονήθη καὶ ἀπήντησεν ἀμέσως:

— ὦ, πολὺ!

— Καὶ γιατί τὴν ἀγαπᾷς; ἠρώτησα ἐπιμένων.

— Γιατὶ τὴν ἀγαπῶ, νά, γιατί εἶνε καλή.

Καὶ ἀπῆλθε σπεῦδον πρὸς τὸ πατρικὸν χαμόσπιτον.

Ἦνε εὐλαβῆς ἡ βασίλισσα μέχρις ὑπερβολῆς μάλιστα, ἂν θέλετε, ἐπιβαίνουσα δὲ τῆς ἀμαξοστοιχίας κάμνει πάντοτε τὸν σταυρόν τῆς ἀλλ' εἶνε καὶ δι' ἔργων χριστιανῆ, οὐχὶ διὰ λόγων μόνον· δὲν συγκεντροῦται ἐν ἑαυτῇ ἐγωϊστικῶς, δὲν περιορίζεται εἰς ἄκαρπον προσευχὴν· δὲν προσηλοῖ εἰς τὸν οὐρανὸν τὸ ὄμμα κλείουσα τὸ οὖς εἰς τὰς οἰμωγὰς τῆς γῆς.

Joindre les mains, c'est bien;
mais les ouvrir, c'est mieux.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ.

1. ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΛΛΙΓΑΣ Ἐξ ἀθηναϊκῆς φωτογραφίας (ἐν σελ. 321).

2. ΑΘΙΓΓΑΝΙΣ. Εἰκὼν τοῦ de Geetere (ἐν σελ. 325).

3. ΛΕΙΑ ΑΡΙΑΚΤΙΚΩΝ ΟΡΝΕΩΝ (ἐν σελ. 329). Καὶ εἰς τὸν κόσμον τῶν πτηνῶν παρατηροῦνται τὰ αὐτὰ αἰμοβόρα ἔνστικτα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι πολλὰ τῶν ἄλλων ἐπὶ γῆς πλασμάτων. Ἡ ἀτυχῆς νῆσσα γενομένη θῦμα τοῦ ἐρυθροῦ ἱκτινίου μεταφέρεται ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν φωλεάν του, ὅπως

χρησιμεύσῃ ὡς τροφὴ εἰς τὰ μικρά του, ἀλλὰ καθ' ὁδὸν ἰέραξ ἐνεδρεύων ἐπιτίθεται κατὰ τῆς ἐτοίμης λείας καὶ ἀγωνίζεται ν' ἀποσπάσῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἀδυνατωτέρου ἀντιζήλου. Ἡ ἡμετέρα εἰκὼν ζωηρῶς παριστάνει τὴν σκηνὴν ταύτην τοῦ ἀγῶνος μεταξὺ τῶν δύο αἰμοχαρῶν ὀρνέων.

4. ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΘΗΡΑΜΑ ΤΟΥ (ἐν σελ. 332).

Ἄλλη αὐτῆ σκηνῆ, παρομοία τῆς προτέρας, πιστῶς ἀπεικονίζουσα τὸν τρόπον, καθ' ὃν τὸ εὐγενέστερον καὶ ἰσχυρότερον τῶν πτηνῶν φονεύει τὴν ἀγρευθεῖσαν λείαν του.